

Jenže nežertovali...

Ležela jsem v posteli a znechuceně se dívala na levou nohu, která kvůli sádře na černém povlečení úplně zářila. Modřiny už vybledly, škrábance se zahojily, jen ta čistá běloba mi pořád připomínala, jak bude moje budoucnost vypadat.

Na hovno! Ne, to je slabé slovo.

Když jsem byla ještě v nemocnici, lidi ze souboru přišli a pomalovali ji různými vzkazy. Mélanie, moje nejlepší kamarádka, přinesla růžovou fixu a snažila se mi tím zvednout náladu. Jenže to akorát udělalo všechno horší. Požádala jsem sestřičku, aby mi sádku předělali a byla opět bez jediného písmenka. Zeptala jsem se, jestli by ji nemohli nabarvit na černo, ale na to se jen smutně usmála a zavrtěla zamítavě hlavou. *Jasně, vzkazy a debilní malůvky jim nevadí, ale když bych chtěla strčit nohu do kbelíku s barvou, je to problém!*

Měla štěstí, říkali doktoři.

Pche!

Pro každého jiného člověka by to asi byla pravda. Vyvážnout jen s komplikovanou zlomeninou holenní kosti, když vás v plné rychlosti srazí auto? Blbý, ale můžete si gratulovat, že nejste mrtví. Zato já měla pocit, jako bych už mrtvá byla. Když jsem se vzbudila po operaci, říkala jsem si, že dám pár rehabilitací a všechno bude v pořádku. Vrátím se do Opery Garnier a budu tančit někde vzadu, dokud se to dostatečně nezlepší, abych mohla zastávat pozici demi-solistky. Akorát, že vůbec! Kost se mi zlomila na víc místech a museli ji dát dohromady titanovou destičkou s několika šrouby. Nebo to byly hřeby? I když pocházím z rodiny plné doktorů, nikdy jsem takovým věcem nevěnovala pozornost a odmítala se učit správnou terminologii. Jednu věc jsem ale pochopila naprosto jasně.

Znamenalo to, že se noha bude hojit asi tři měsíce a ta titanová kravina mi pravděpodobně zůstane jako nový tělesný doplněk. *Budu od teď na letišti při kontrole pítat? Nebo jsou na takové věci připravený?* Rehabilitace budou nekonečné. A nikdo nedokáže říct, jestli se ještě někdy dokážu postavit na špičky! Nemluvě o odtančení byť jen kratičké baletní sestavy.

A co to pro mě znamená?

Konec!

Ve vteřině, kdy mi vysvětlili můj zdravotní stav, se mi vybavila vzpomínka na poslední hádku s tátou. Odjela jsem do Paříže tančit proti jeho vůli a zničila mu tak sen o mojí lékařské kariéře. Varoval mě, že až mě ze souboru vyhodí, přijme mě zpátky pouze pod podmínkou, že půjdu na medicínu, jak bylo původně v plánu.

Sice mě nevyhodili, ale musela jsem odejít... A bez zaměstnání v oboru mi propadlo pracovní vízum.

Požádala jsem Mélanie a Dylana, jejího přítele a mého bývalého nejlepšího kamaráda, aby vyhodili všechno růžové, co v mém pokoji bylo, a nahradili to černou. Nechtěla jsem růžovou už ani vidět! Můj život se změnil v jednu velkou černou skvrnu, tak proč to nepřijmout a neutopit se v ní. Jen ta sádra mi to kazila. Ta a nechutně modré berle, co stály vedle postele. Doktoři mě odmítli pustit do letadla, dokud mi ji nevymění za ortézu, takže jsem byla stále zaseknutá v Paříži. Kdybych cítila jakékoli pozitivní emoce, asi by mi to udělalo radost. Tátu to totiž neskutečně nasralo.

Jakmile se dozvěděl, co se stalo, volal do nemocnice, kde jsem ležela, a vyžádal si pro mě tu nejlepší možnou péči. Nepřiletěl, na to měl *moc práce*. Nikdo vlastně nepřiletěl. U rodiny mě to nepřekvapilo a Miu, moji druhou nejlepší kamarádku, odmítl její